

FEHÉR MIKLÓS

A lány, aki nem félt a magányban

Amina szeretett egyedül sétálni hajnalban.

A takarítók az utolsó irodában is feltörölték a koszos padlót, összepakolták a tisztítószereket, és egy jellegzetes mozdulattal lehúzták kártyájukat a portán. A műanyag munkaigazolvány halkán csipogott egyet, az ajtó sípolt, nyitódott és zárult. A koránkelők még a reggeli zuhanyzással voltak elfoglalva, egyesek zabkását ettek tejjel és banánnal, de az utcára gyalog még senki sem merészkedett. Volt egy időszak a késő éjszaka és a napfelkeltés reggel között, amikor a világ Amináé lehetett. A csöndesen hömpölygő autóáradat nem zavarta: a biztonságban, fűtött ülésben pöffeszkedő emberek nem érdekelték, szinte tudomást sem vett róluk. A többsávos sugárutak melletti járdán a gondolataiba merülve sétált. Néha csodálkozó pillantásokat vetett az égimeszelőkre, árgus szemekkel figyelte a fényeket, a hirdetőablakon villogó reklámokat, miközben a metropolisz minden zugából érezhető bűzét szagolta. A hallása egyetlen mozzanatra, a lábainak koppanására ügyelt, ahogyan a kemény aszfalton egyik simult a másik után, röpké pillanatra elrugaszkodva a földtől. A hatalmas tornyok között felnézve a csillagos eget láthatta.

A hajnal csöndje nyugtató volt, különösen egy olyan rohanó nap után, amelyen az emberek csak felszínes témákat érintettek az egymás közötti beszélgetésekben, és egyik helyről a másra szaladtak: munkába, haza, óvodába a gyerekért, bevásárlóközpontba, majd ismét haza, este az edzőterembe, és mindezt miért? Hogy másnap ugyanígy tegyenek. Amina életének első éveit vidéken töltötte. A városba való költözés után

lenyűgözte a nyüzsgés, de idővel olyannyira beleszürkült a rengetegbe, hogy csak a hajnali némaságra vágyott.

Amina gondolatai az iskolai történelemórákra tévedtek, és azokra a mondákra, amelyeken felnőtt. Volt egy időszak, nem is olyan rettenetesen régen, amikor az a tett, melyet ő most halálos nyugalommal végzett, hallatlan volt. Hogy egy nő, éjnek évadján egyedül sétáljon, különösen egy ekkora városban. Amina tudta, hogyha nem most élne, kirabolhatnák, megerősszakolhatnák, megölhetnék. Beleborzongott. Köszönetet mondott magában azért, hogy nem egy ilyen primitív társadalom tagja. Egy észrevétlen mozdulattal a keze ügyébe került nyakláncának díszköve. Hüvelyk- és mutatóujjával forgatta. Bár minden egyes lépésnél a mellkasának ütődött, gyakran megfélekedezett arról, hogy a nyakában lóg az ékszer. Mindig, amikor ideges lett, játszott vele. A díszkő szív alakú volt. Családi örökség, mely anyáról lányra szállt évtizedek óta. Amina kalandozásai egészen a folyópartig vezették őt. Néha leült a kedvenc padjára, itt gyönyörködött a vízfelszínen csillanó városi fényekben. A felhőkarcolókon tetszelgő reklámok árnyai messze elnyúltak, s a szmoggal átitatott levegőben emberi arcok rajzolódtak ki. A lány, aki szeretett egyedül sétálni hajnalban, nem ismerte fel az eléje táruló képet, de érezte, hogy egy távoli rokona szólítja. Felismerte a vonásokat. A szemek alatt megbúvó táskákat, a mosolygó ráncokat az ajkak szegletében. A női árnyék mellett egy erősebb csontozattal bíró, vastag szemöldökkel megáldott alak tűnt fel. Egy férfi. Amina ijedten ámuldozott a képen.

A vírus, amely évszázadokkal korábban végigszárguldott a bolygón, az emberiség felét megölte. A kór túl gyorsan terjedt, esélyt sem adva arra, hogy gyógyírt találjanak rá. A lány most az előtte lévő arcot nézte: nem tűnt barátságatlannak. A történelemlényekben az *MF (Mesterséges Férfi) előtti kor* című fejezet hátborzongató részleteket tartalmazott. Háborúkról, tömeges mézszárlásokról, éhínségről olvasott – csupa olyan dologról, amelyek hosszú ideje nem történtek meg. Amina valamiért úgy érezte, hogy ezek a históriák nem mind igazak. Amikor megkérdezte az egyik tanárát, miért nem tanulnak férfi írókról, művészekről, tudósokról, azt a választ kapta, hogy jobb lesz, ha többé nem gondolkodik el ilyen témákon.

Az MF utáni időkből kitörölték a korábban hagyományosnak hitt férfi ideálját, a régebbi eseményeket pedig – amelyekben nők is részt vettek – egyszerűen elhallgatták. A vírus új társadalmi rendet hozott, ahol a jólét állandó lett, de számos intézkedést ráerőltettek a lakosságra: mindig annak érdekében, hogy a „jóléthez elengedhetetlenül szükséges anyagi és szellemi gazdagságot, valamint az egymás iránt érzett toleranciát stabilan meghatározott keretek között” tartsák. Az egyik bevezetett intézkedés az ösztrogén nevű hormon csapvízbe való bekapcsolása volt, mely előidézte az immunitást a vírussal szemben, de hatalmas ellenkezést váltott ki azokból a még természetes úton világra jött transzgenóm férfi-akból, akik túléltek a járványt. A Központ vezetői nem agyaltak sokáig, az ellenkezőket bezáratták, nehéz közmunkára ítélték vagy egyszerűen rájuk erőltették a csapvíz fogyasztását.

Amina követte a Központ utasításait. A drasztikus mértékben csökkent lakosság szám nem várt kihívás elé állította az emberiséget. Az első mesterségesen megtermékenyített nők beteg fiúgyermekeket hoztak világra, vagy ők maguk is belehaltak a szülésbe. A titkos laboratóriumokban a Központ által megbízott tudósok klónozásba kezdtek. Az alternatív hírek számtalanszor elemezték a kutatásokat, melyek az MF létrehozására irányultak és mindannyiszor kudarcba fulladtak. A tudomány megtalálta a rák ellenszerét, tökélyre fejlesztette a körforgásos gazdaságot megújító energiaforrásokkal, visszaállította eredeti állapotába az ozonréteget, de a vírus előtti férfit nem találták meg. Az MF mára szerves részét képezi a bolygónak, ám az egykoron erősebb nemként ismert férfi az egyenlőség társadalmában csak sokadrangú szerepet tölt be. A különleges, hibrid módszerrel világra segített férfiak számát korlátozzák a túlszaporodás elkerülése miatt.

Amina a nyakában lógó díszköt szorongatta. Ökölbe szorított kezével a pólója alá dugta a nyakláncot, a hajnalból előbújó első napfények hullámában pedig elindult haza. Az autók suhogása közben a lány, aki szeretett egyedül sétálni, arra gondolt, milyen jó, nem kell félnie a magányban.